

Een nieuwe oorlog en een ramp

LANG GELEDEN BEVRIJDDEN Amerikaanse, Canadese en Engelse soldaten ons land. Op een zonnige dag in mei rolden de tanks van de bevrijders door de straten. Hanna en Jacob haalden hun lang verstopte vlaggen tevoorschijn en hingen ze uit het raam. In hun versleten kleren dansten en hosten ze achter de soldaten aan. Eindelijk konden ze doen en laten wat ze wilden. Elke dag was het feest. Hanna en Jacob juichten toen koningin Wilhelmina uit Engeland terugkeerde naar Nederland. Ze huilden van blijdschap toen hun vrienden terugkwamen uit Duitsland, waar ze als slaven hadden moeten werken. Maar er waren ook dagen dat ze huilden van verdriet om de mensen die de oorlog niet hadden overleefd.

Hanna was verliefd op Jacob, en Jacob op Hanna. Nu de oorlog was afgelopen, konden ze weer aan hun toekomst denken. 'Binnenkort gaan we trouwen,' zeiden Hanna en Jacob tegen iedereen. Maar het liep heel anders. Jacob moest het leger in. Als soldaat moest hij in Nederlands-Indië gaan vechten. Hanna snapte er niets van. 'De oorlog is toch afgelopen?' zei ze verbaasd. 'Alle

landen zijn nu toch vrij? Waarom mag Nederlands-Indië dan niet vrij zijn?'

'Dat land hoort nu eenmaal bij Nederland,' zei Jacob. 'Het is door ons ontdekt. De Indiërs moeten begrijpen dat wij daar de baas zijn. Natuurlijk zou ik het liefst thuisblijven.'

Of Jacob wilde of niet, hij werd soldaat en vertrok met een groot schip naar het eiland Java. Daar liep hij elke dag de wacht voor het gebouw van de Nederlandse regering, met het geweer in de aanslag. En al die dagen dacht hij aan Hanna in het vrije Nederland.

Toen bemoeide Amerika zich ermee.

'Jullie moeten Nederlands-Indië met rust laten,' zei de Amerikaanse president tegen de Nederlandse regering. 'Wij hebben jullie geholpen om weer vrij te worden. Andere landen hebben ook recht op hun vrijheid.'

Zo'n groot land als Amerika moest Nederland wel gehoorzamen. Nederlands-Indië werd zelfstandig. Jacob en alle andere soldaten mochten weer terug naar huis. Op de kade in de haven van Rotterdam sloot Jacob Hanna weer in zijn armen.

'Gaan we nu eindelijk trouwen?' vroeg Hanna.

'Ja, zo snel mogelijk,' zei Jacob.

In het stadje Veere in Zeeland werd de bruiloft

gevierd. Het jonge stel ging er in een klein huisje wonen, vlak achter de dijk.

Een jaar later werd er in dat huisje een eerste kind geboren. Hanna en Jacob noemden hun zoon Michiel.

Toen begon het op een dag te waaien. Niemand had de storm voorspeld. Hoe harder het ging waaien,

hoe hoger het water kwam. Jacob ging de dijk op om te kijken. Snel ging hij terug om Hanna te vertellen wat hij zag. 'Het water staat al tot bovenaan,' zei hij hijgend. 'Als de dijk doorbreekt, stroomt het land vol water.'

Jacob kreeg gelijk. Midden in de nacht brak de dijk door. Het land stroomde vol, en ook het huisje onder aan de dijk kwam in het water te staan. Hanna en Jacob haalden Michiel uit bed en klommen de trap op, naar de zolder. Het water kwam hoger en hoger. Er zat niets anders op dan via het zolderraam naar buiten te klimmen en boven op het dak te gaan zitten.

Bibberend van de kou zaten ze daar met z'n drieën, op de punt van het dak. Eindelijk, toen het 's morgens licht werd, kwamen er mannen met een schuit. Hanna, Jacob en Michiel werden gered. Meer dan achttienhonderd mensen overleefden de ramp niet. En duizenden koeien en paarden vonden de dood in het hoge water.

De regering maakte een plan: het Deltaplan. Er moesten hoge dijken en dammen worden gebouwd om het water tegen te houden. Zo'n ramp mocht nooit meer gebeuren.

Hanna en Jacob verhuisden naar een grote stad. Michiel groeide er veilig op. Van oorlogen en rampen wist hij niets. Maar zijn vader en moeder schreven op de kalender een nieuwe dag om nooit te vergeten.

4 mei: dodenherdenking.

5 mei: bevrijdingsdag.

1 februari: watersnoodramp.

En zo... is het echt gebeurd.